

opusdei.org

Som et smykke: At helliggøre sit daglige arbejde

Sergio, en kunstner der bor i São Paulo, Brasilien, deler sin historie om, hvordan han opdagede den sande værdi af sit arbejde, og om hvordan man helliggør det.

17.10.2022

Jeg vil gerne dele et personligt vidnesbyrd om mit arbejde.

Min onkel, Fader José Antônio Macedo, bemærkede engang: "Kun

de, der ved, hvordan man er lykkelig her på jorden, vil være lykkelige i himlen."

Jeg havde altid haft svært ved at være lykkelig på jorden. Det så ud til, at når det endelig går godt, så dør en elsket og man er alene, eller man mister sit job og mangler penge. Det virkede som om, at det aldrig var meningen, at denne verden skulle være uden problemer. Der vil altid være en brand der skal slukkes, lige til den dag vi dør.

Jeg er født i 1974. Jeg er det femte barn i en flok på seks. Mine fire søstre kom før mig, og næsten seks år efter mig kom Fernando.

Min mor bemærkede selv i de første to år af mit liv, at jeg ikke reagerede på stimuli. Ikke engang små sætninger som "Se den røde bil!" eller "Se, der er en lille fugl" kunne fange min opmærksomhed. Jeg så heller ikke på folk, men havde for

vane at kigge væk. Jeg kiggede ned, eller i en hvilken som helst anden retning. At se på nogens ansigt var for pinligt for mig. Selv når jeg så mig selv i spejlet, havde jeg den samme følelse af ubehag og skam.

Jeg så forskellige psykologer - altid sammen med mine forældre, især min mor. Først troede de, at det kunne være cerebral parese, men jeg blev endeligt diagnosticeret med en følelsesmæssig patologi. Min mor var fortvivlet; hun vidste ikke engang, hvad følelsesmæssig patologi betød.

Jeg startede i 1977-78 i behandling hos en psykolog. Jeg begyndte sessioner med hende, mens min mor ventede udenfor. I 1978 startede jeg i skole, hvor der blev sat meget få grænser og rammer for børnenes adfærd. Til tider blev jeg meget ophidset. Jeg gennemborede fx poser med bønner med min finger i supermarkedet, så bønnerne væltede

ud på gulvet i store strømme. Jeg ødelagde også nogle af vores naboers legetøj, samt lermodeller lavet af mine skolekammerater.

Jeg begyndte først at tale i begyndelsen af 1979, i en alder af fire og et halvt. Det overraskede min terapeut og min mor, da jeg begyndte. Allerede et år senere lærte jeg at læse og skrive. Jeg indhentede mine klassekammeraters niveau og min lærer påstod endda, at jeg lærte hurtigere, end de andre gjorde.

Min præstation i gymnasiet var gennemsnitlig. Jeg hadede at studere. Det eneste jeg ville var at tegne og lave modeller af papir. Jeg byggede byer, fly, helikoptere, trafikskilte - altid med det samme fokus. At være opmærksom på de små detaljer i mekanismerne. Jeg byggede modelhelikoptere, hvor propellerne roterede som en vejrhane. Jeg slap helikopterne fra terrassen og idet de

røg ned mod jorden, begyndte propellerne at rotere, så de fungerede som en faldskærm. Jeg lærte derved, at stigningsvinklen på propelbladene, påvirkede helikopterens ydeevne.

I 1993 begyndte jeg at studere arkitektur og urbanisme på universitetet. Jeg blev færdig i juli 1998. Jeg arbejder ikke professionelt inden for disse områder nu. Jeg arbejder med at lave prototyper til smykker, religiøs kunst, og 1:12 miniaturer. Jeg har også arbejdet for Gulliver Toys og lavet prototyper af actionfigurer. Jeg elsker at arbejde med mine hænder og lave miniatureskulpturer.

Heldigvis begyndte mine manier at falme med tiden. Som voksen kan jeg sige, at jeg er kommet af med praktisk talt alt, der tidligere belastede mig. Kun det gode er tilbage. Jeg har i høj grad forbedret

mine kunstneriske færdigheder, såsom at skulpturere og producere miniaturer.

I 2015 stoppede jeg med at søge arbejde de forkerte steder i jagten efter penge. Jeg så mig selv i spejlet og sagde: "Jeg vil gøre det jeg elsker, og det jeg mestrer. Miniaturekunst for samlere overalt i verden og kunst af høj kvalitet såsom smykker."

I juli 2015 blev jeg medlem af International Guild of Miniature Artisans (Det internationale Laug for Miniaturehåndværkere) og kvalificerede mig i 2017 til et Håndværkercertifikat. Takket være dette certifikat blev dørene automatisk åbnet for mig. Ligesom lufthavnsdørene åbner, når du ankommer. Jeg fik kunder fra udlandet, inklusive en velhavende prins i Qatars kongefamilie, som var velbevandret i kunstverdenen. Det var prikken over i'et, der gjorde det

muligt for mig at deltage på messer i udlandet og sælge min kunst overalt i verden.

Når jeg ser på mig selv nu, har jeg endelig forstået, hvad det vil sige at være lykkelig - selv her på jorden. Det, der ændrede sig, var mit fokus. Alt begyndte at ske af sig selv, uden stædige anstrengelser for at søge et job på markeder, der ikke passede mig.

Skriften siger: "Du kan ikke tjene Gud og penge." Hvor er det sandt! Gud ønsker, at jeg skal have del i hans egen skabende kunst. Og sådan har jeg det nu; at jeg er Guds medarbejder. At jeg er det rigtige sted i livet, og at jeg sammen med ham arbejder med det, jeg er skabt til at lave.

Photos: @sergiomnetto

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://dev.opusdei.org/da-dk/article/
som-et-smykke-at-helliggore-sit-daglige-
arbejde/](https://dev.opusdei.org/da-dk/article/som-et-smykke-at-helliggore-sit-daglige-arbejde/) (04.08.2025)